

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Biserica Sfântul Nicolae vă invită să
participați sâmbătă, **20 octombrie**
2018, la o seară duhovnicescă , având
ca invitat special pe **părintele Ieremia**
de la **Mănăstirea Putna**.

Temele vor fi:

„Cum să păstrăm credința vie și lucrătoare în vremurile
acestea?”,

„Provocările timpurilor moderne și posibile răspunsuri/
soluții creștine la ele”.

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SĂPTĂMÂNA 8 - 14 OCTOMBRIE

Miercuri 10 OCTOMBRIE:

Acatistul Sfântului Gheorghe 6.30 PM

Vineri 12 OCTOMBRIE:

Acatistul Sfântului NICOLAE 6.30 PM

Sambata 13 OCTOMBRIE :

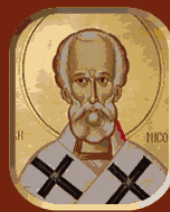
Utenie , Sfânta Liturghie și Parastas 8.30 AM

Vecernie 6.30 PM

Duminica 14 OCTOMBRIE: SFÂNTA CUV. PARASCHEVA

Utenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu
917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 20-A DUPA RUSALII

În vremea aceea S-a dus Iisus într-o cetate numită Nain și împreună cu El mergeau ucenicii Lui și mulțime mare. Iar când S-a apropiat de poarta cetății, iată scoteau un mort, singurul copil al mamei sale, și ea era văduvă, iar mulțime mare din cetate era cu ea. Și, văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu plânge! Atunci, apropiindu-Se, S-a atins de sicriu, iar cei ce-l duceau s-au oprit. Și a zis: Tinere, ție îți zic, scoală-te! Iar cel ce fusese mort s-a ridicat și a început să vorbească, iar Iisus l-a dat mamei sale. Și frică i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Proroc mare S-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său. (Luca 7, 11-16)

Umbra si lumina din mine

Atât viața, cât și omul sunt plini de contradicții. Cel puțin așa pare ochilor noștri, incapabili să vadă adevărul mai adânc al lucrurilor. Foarte probabil ca toate să se miște într-o armonie neînțeleasă ce viază în deplinătatea ei doar ca revelație. Niciodată ca o tâlcuire rațională, ci ca o experiență dincolo de cuvânt sau rațiune și de proiecțiile minții.

Omul nu este doar o singură realitate, ci un spectru format din realități diferite, care se manifestă într-o singură prezență plăsmuită în mod unitar. Același lucru se întâmplă și cu calitățile sale interioare.

Un om poate fi în același timp și bun, și rău. Sfânt și diabolic. Calm și mâniș, rațional și irațional, împăciuitor și tulburător, mincinos și sincer, iar contradicțiile sunt fără număr.

Aceste laturi contradictorii ale omului nu au putut fi încadrate armonios în morala societății. De multe ori au fost sufocate, au fost îngropate, dar au sfârșit prin a crește în inimile oamenilor și în viața societății. Acesta este poate și cel mai mare eșec al civilizației contemporane, numită de Freud civilizație a nefericirii, care reușește să orienteze capacitățile luminoase ale omului spre creativitate tehnologică și culturală, dar nu reușește să accepte, terapeutic, realitățile întunecate ale existenței omenești, acestea rămânând nevindecate. Dimpotrivă, sunt expulzate în întunericul neființei. Deoarece oricărui lucru pe care nu-l conștientizăm și nu-l luminăm și nu-l întruchipăm într-un cuvânt sau rațiune îi permitem să trăiască și să lucreze subteran, insidios, malițios și autodistrugător în viața noastră.

O mare parte a disfuncționalităților psihice ce se răspândesc continuu în epoca noastră se datorează acestui refuz de a ne accepta contradicțiile, adică neputinței de a recunoaște că în noi trăiește [pe lângă cel civilizat] și un sălbatic cu apucături primitive.

Desigur, această negare a dimensiunii contradictorii a persoanei umane naște o mulțime de probleme atât în viața noastră socială și culturală, cât și în orizontul personal al fiecărui om. Impăcarea omului cu sine însuși este una dintre caracteristicile fundamentale ale armoniei omului și ale păcii sociale. Impăcare nu înseamnă în nici un caz amnistia greșelilor și a eșecurilor, obișnuința cu păcatul și patimile, aderarea la un sistem amoral, apatia sau lipsa de interes și de inițiativă în viața noastră. Ci înseamnă acceptarea și împăcarea cu latura existenței noastre întunecate sau negative, care există la fel ca și cea luminoasă și creatoare, înțeleg că pe lângă bun sunt și rău, că pe lângă luminos sunt și destul de întunecat. Hotărâsc ce vreau, ce-mi doresc să fac cu acest întuneric care se întinde înăuntrul meu. Dacă-l ignor, el va continua să existe și să funcționeze independent de dorința mea. Dacă-l neg, pur și simplu încerc să nu-mi văd întreaga existență, deoarece și aceasta este parte din viața mea sufletească.

Un om sau o societate care nu acceptă atât realitatea pozitivă, cât și pe cea negativă ca și cunoaștere spre creație și propășire nu poate decât să eșueze într-un tărâm al imaginarului, adică în tărâmul negării și în consecință al nihilismului.

Pentru a crea ceva ai nevoie să te sprijini de ceva, să așezi pensula și culorile, sunetele și imaginile. Nu are importanță dacă materia primă nu este cea mai bună. De altfel, o lucrare de artă nu are valoare numai prin materialele ei, ci prin expresie și măiestrie; prin suflul creator, prin simțirea profundă, care sunt percepute ca o atingere, ca un contact creator al subiectivului cu obiectivul, al creatorului cu creația. Arta se naște atunci când simțământul interior lipsit de formă primește contur și compoziție, iar aceasta nu se poate întâmpla când oamenii nu înțeleg să facă pace cu adâncul sinelui lor. Intunericul trebuie să devină lumină. Și devine lumină de fiecare dată când această materie interioară brută ajunge în conștiință și ia formă. Se construiește și se exprimă ca legătură cu șinele nostru și prin comuniune cu ceilalți. Dacă nu iubim și nu cuprindem înăuntrul nostru propriul sine cu adâncă acceptare, nu există evoluție în nici o zonă, nici în lumea noastră interioară, nici în comunitatea din care facem parte. Nu este deloc întâmplător nihilismul social și cultural al neo-elenismului. Acesta izvorăște dintr-o coexistență ireconciliabilă a unui eu haotic cu partea creatoare și luminoasă a existenței sale. Este neputința de a mânui pozitiv simțirile primitive, neputința de a le da formă și structură.

Închipuiți-vă un om care iubește, dar nu o poate exprima, nu poate da chip sau formă simțământului său de iubire. Ce face atunci? Incepe să se răzbune, să invidieze sau să urască pe acela sau pe aceea pe care l-a iubit sau iubit-o mult.

Nu are nici un sens să ne împotrivim realității din noi. Acest lucru nu poate aduce decât alte împotriviri și contradicții. Alte răni peste rănile existente. Nu avem nici cel mai mic câștig lucrând într-o continuă negare și aversiune față de șinele nostru. Oricât am spune: Nu vreau să fiu cel care sunt!, în realitate suntem această persoană contradictorie.

Există o singură soluție: să ne iubim rănile. Să le considerăm, așa cum spunea și Kafka, singura zestre a existenței noastre. Zestrea strămoșilor noștri pe care suntem chemați s-o vindecăm. Nu prin negare, ci prin iertare. Deschizând existența noastră pentru a putea cuprinde înăuntrul ei pe toți aceia care într-un fel sau altul, ereditar, biologic, psihologic, social au influențat mai mult sau mai puțin personalitatea noastră. Ceea ce simțim că suntem și care, de atât de multe ori, ne îngreunează contactul cu adâncul și adevăratul nostru sine.

Iertându-i, făcându-le adică loc în existența noastră, am făcut deja primul mare pas, care este acceptarea pozitivă a tuturor acelor elemente care compun personalitatea noastră. Imediat după aceasta putem să le și vindecăm. Adică să învățăm să trăim, să existăm funcțional, creator și eficient, în ciuda problemelor sau laturilor contradictorii ale existenței noastre. Așa ne vom bucura de lumină și nu ne vom îngrozi de întuneric.

CALEA SPRE TINE ÎNSUȘI, EDITURA SOPHIA – CRESTINISM ORTODOX

